

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XXX. De interioribus verbis, quæ spiritui, supernatuli via formaliter
fiunt, disseritur. Admonetur etiam Anima damni, quod ea possunt inferre:
& necessaria datur instructio, ad cautè circum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

si decipi, aut certè à destinato cursu præpediri nolimus; nimiram vt non magni ea faciamus, sed in id duntaxat toto incumbamus pectore, vt fortiter efficaciterque voluntatem nostram ad DEVM dirigere, legem eius, ac sancta consilia perfectè adimplere noscamus, hæc quippe est sapientia sanctorum, sitque nobis satis nosse mysteria & veritates cum ea simplicitate ac veritate, cum qua nobis ab Ecclesia proponuntur, hoc enim ad voluntatem summopere inflammandam sufficit; nec nos profunditatibus, curiositatibusque alijs inuestigandis occupemus, in quibus periculum abesse, prodigij instar est. Ad hoc namq; propositum S. Paulus ait, *Non plus sapere quam oportet sapere.* Et hæc quantum ad successiua verba spectat, dixisse satis sit.

NOTA.
Mirabile
compendiū
acquiren-
de sancti-
tati.

CAPVT XXX.

De interioribus verbis, quæ spiritui, supernaturali via formaliter sunt, differitur. Admonetur etiam Anima damni, quod ea possunt inferre. & necessaria datur instructio, ad cautiè circumspicteque in illis, ne decipiatur, agendum.

Secundum interiorum verborum genus, sunt verba formalia: quæ interdum via supernaturali spiritui, absque alicuius sensus interuentu, dicuntur; & hoc sine spiritus sit collectus, siue non. Dixi ea formalia, formaliter enim percipit spiritus ea ab alio profertur, absque vlla sua operatione. Quam etiam ob causam plurimum ab illis, de quibus immediate agimus, differunt; non enim ideò duntaxat diuersa sunt, quia absq; aliqua spiritus actione contingunt, sicuti veniunt in alijs, verum etiam

Quæ sunt
verba for-
malia:
Et eorum
ab alijs
verbis dif-
ferunt.

quia (vt dictum est) interdum accidunt sine spiritus recollectione, imò nihil minus quam ea, quæ dicuntur, spiritui cogitante. Quod tamen secus in prioribus illis successiuis contingit, semper enim ea, circa illa, de quibus tunc cogitatur, versantur. Hæc de quibus nunc agimus verba interdum sunt apprimè formata, interdum verò non adeò: multoties quippe sunt conceptuū instar, per quos aliquid illi iam respondendo, iam aliquo alio modo spiritui ipsius loquendo, dicitur. In his aliquando, vnum solum percipitur verbum, aliquando duo, vel etiam plura; interdum sunt successiua sicuti præterita; solet enim diutius protrahi, vel doctrinā præbendo, vel de aliqua re cum anima cōferendo, omnia tamen absq; vlla spiritus actione sunt, eoque modo cuncta percipiuntur, ac si vna persona cum alia loqueretur. Quemadmodum legimus euenisse Danieli, qui ait, quod Angelus secum loquebatur: *Et locutus est mihi Gabriel, dixitq; &c.* quod formaliter & successiue fiebat loquendo in suo spiritu, illumque instruendo, sicut etiam ibi dixit Angelus: se ad eum docendum venisse.

Verba hæc, cum non sunt plus quam formalia, modicum in Anima effectum relinquunt. Vt plurimum enim ad docendum duntaxat, vel in aliqua re præbendam lucem deferunt, quem effectum vt consequantur, minimè necessarium est, vt alium efficaciorum producant præter eò, ad quem destinata sunt, finem. Hunc verò docendi & illuminandi effectum, quando à Deo proueniunt, semper producant in Anima, effusunt enim illam promptam, & dilucidam in eo, quod illi iubetur, vel de quo eruditur. Quamuis aliquando nō tollant ab anima repugantiā & difficultatē, quin potius solet illā anima maiorem sentire: quod propter maiore eruditionē, humani-

Veritas
quædam
sunt de
taxat for-
malia,
modicū
Anima
efficitur
producat

humilitatē & bonum animæ facit Deus. Hanc autē repugnantiam, tunc vt plurimum permittit Deus, quando illi res aliquas ad honore ipsius animæ & præminentiam atinentes, vel certe vnde excellentia aliqua posset illi obuenire, præcipit, in rebus autē humilationis, & vilitatis maiore facilitate ac promptitudinem ei præbet. Vnde in Exodo legimus, quod cum Moyfi præcepisset Deus vt ad Pharaonē iret, populumq; suum in libertatē assereret, tantā habuit ostenditque repugnantiam, vt fuerit necesse tertio illi idem imperare, & signa demonstrare, quæ tamen vniuersa nō profuerunt, donec illi Deus Aaronem socium honorisque consortem assignasset. Secus verò contingere solet quando verba & communicationes à Dæmone proueniunt: qui in rebus honorificis maiorisque momenti facilitate & promptitudine ingerit, in rebus autē humilibus, repugnantiam. Tanto per se quippe abhorret Deus Animam ad honores & dignitates propensam, vt etiā tunc quando ipse ei mandat, ad illas aspirare, & eas illi confert, nolit eam esse ad eas pronam, & imperandi cupidā. Et per hanc etiā promptitudinem, quam cōmunit in his formalibus verbis confert Deus Animæ, formalia hæc verba ab istis alijs successibus differunt: quæ non ad eō mouent spiritum sicut hæc, neq; tantam conferunt promptitudinem, eō quod ista sint magis formalia, & in quæ minus ex suo se intellctus immiscet: hoc tamen non obstat, quo minus aliquando copiosorem producant effectum aliqua verba successiva ob magnā, quæ interdum accedit diuini spiritus, cum humano cōmunicationem, sed in modo magna reperitur distantia. In istis formalibus verbis, nō est cur ambigat anima, an ipsa ea proferat, manifeste enim animaduertit, quod non præsertim cū illa, quæ illi dicta sunt, haud

quaquam mente verfabat: quod si etiā de illis rebus cogitasset, euidenter ac distincte cognoscit illud sibi aliunde prouenire.

Vniuersa hæc formalia verba non debet anima magnipendere, sicut & successiva. Nam præterquam quod occupabit detinebitque spiritum in eo, quod nō est legitimum & proximum medium vnionis cū Deo, quod fides est, commodissime posset à Dæmone decipi. Vix enim interdū discerni poterit, quæ nā à bono, quæ nā verò à maligno spiritu proferatur. Cum enim hæc formalia verba, sicuti diximus, exiguū faciant effectum, vix discerni queunt per effectus. Nam illa, quæ profert dæmon, nonnunquam sensibiliorem efficaciam in imperfectis producant, quam ista alia à bono spiritu prodeuntia in spiritualibus personis. Neq; confestim ea, quæ verbis istis dicuntur, executioni danda sunt, siue boni, siue maligni spiritus sint. Nunquam tamen committi debet, quin Confessario prudenti, vel certè personæ doctæ & discretæ cuncta aperiantur, vt ab eo instructio possit haberi; ad quem etiam spectabit statuere, quid hac in re agendum sit, cuius consilium sequendo cum resignatione, & indifferetia se habeat in illis. Quod si huiusmodi personam experientia conspicuam reperire nō valeat, præstat eo, quod tutum substantialeq; continent, in emolumentum propriū conuerso; floccipendendo cætera, ea nemini manifestare: facile enim aliquas offendet personas, quæ potius destruant Animam, quàm eam ædificent. Nō enim quilibet aptus est gubernationi ac directioni Animarū, cum tanti sit momenti, vel rectè se gerere, vel certe, in adeo graui negotio, aberrare.

Illud autē præ oculis semper habendum est, vt nunquā aliquid anima arbitrio suo aggrediatur, nec ea, quæ verbis illis exprimuntur absque multa prudentia ac

Etiā ista formalia verba non debet anima magnipendere si decipi nolit.

Non sunt confestim exequenda, seu maturum adhibendum consilium.

Quid faciendum est si consiliū personæ doctæ & expertæ haberi nā possit.

B.

Iohannis
in CruceOpera
Mystica

NVI

124

*Si anima
decipi no-
lit, debet
esse verum
istarum
inimica.*

consilio admittat. In hac siquidem materia subtile mirabileq; deceptiones accidere solent, ita vt impossibile existimem animam, quæ non fuerit huiusmodi rerum inimica, non posse in multis earum nõ decipi, siue parum siue multum. Et quia de periculis istis & deceptionibus, necnon de necessariâ in illis circumspectione ex professo Cap. 17. 18. 19. & 20. libri huius egimus, non ero hoc loco diffusior. Illud solum dico, præstantissimam securissimamq; in hac materiâ doctrinam esse, nihil illa pendere, etiamsi maximum quid esse appareant: sed in omnibus sese iuxta rectam rationem gerere, & iuxta id quod iam nos Ecclesia edocuit, quotidieque docet.

CAPVT XXXI.

In quo de substantialibus verbis, quæ interiori Spiritui sunt, agitur, assignatur etiam inter illa & formalia discrimen, & commoda, quæ in se continent, exponuntur: quamque resignatè ac reuerenter se in illis gerere debeat Anima, edocetur.

Tertium interiorum verborum genus diximus esse verba substantialia, quæ licet etiam formalia sint, eò quod formaliter admodum imprimantur animæ; in hoc tamen differunt, quia substantiale verbum effectum viuum, substantialemque in animâ producit, quod autem formale duntaxat est, non item. Itaque licet certum sit omne substantiale verbum esse etiam formale: non tamen propterea omne formale verbum substantiale est; sed solummodo illud, quod (sicuti superius diximus) verè realiterque illud imprimat Animæ, quod significat. Vt si Do-

*Discrimè
inter for-
malia &
substantia-
lia verba.*

*Quid sit
substantia-
le verbum.*

minus noster formaliter diceret animæ sis bona; illico substantialiter foret bona, vel si diceret dilige me: cõfestim in se amoris substantiam haberet & sentiret, qui est verus Dei amor: vel si metu consternatæ diceret: noli metuere; magnum continuo animi robur, & tranquillitatem sentiret. Namq; effata & diuina Verba, (vt Sapiens ait) potestatis plena sunt: Et sermo illius potestate plenus est. vnde & substantialiter efficiunt illud in Anima, quod sonant. Hoc quippe illud est, quod Dauid significare voluit verbis illis: *Eccce dabit voci suæ, vocem virtutis.* Atque hoc modo reipsa egit cum Abraham: quando illi dixit: *Ambula coram me, & esto perfectus.* Et statim fuit perfectus, semperque coram Deo circumspecte ambulabat. Et hæc est verborum ipsius in Evangelio potentia, quibus infirmos curabat, & mortuos, duntaxat imperando, ad vitam reuocabat. Et eiusmodi substantialia verba, nonnullis animabus loquitur, quæ tanti sunt momenti & valoris, vt vita sint virtusque animæ, & bonum eius in comparabile: plus enim vnicum illi verbum huiusmodi prodest, quam totum illud, quod vitæ suæ decursu peregit anima.

Quantum ad hæc verba attinet, nihil est quod agat anima, aut ex seipsa tunc velit nec conetur, sed humilem se duntaxat, & resignatam illis exhibeat, liberum suum assensum Deo præbendo: Nec est cur ea respuat, aut vereatur, aut in exequendis ijs, quæ præscribunt laboret, Deus enim ipse istis substantialibus verbis idiplum in ea, & cum eâ operatur, quod secus in formalibus & successiuis accidit. Nec est (vt dixi) quod hic reijcere conetur: effectus quippe eorum, substantiatus, vt sic dicam, diuinisque bonis refertus in Anima manet: quem quoniam passiuè recipit.

*Eccel. 9. 4.
Substantia-
lia verba efficiunt
in anima
quod sonant.*

Ps. 67.

Gen. 17.

Mat. 23.

*Verba haec
substantia-
lia, nec re-
spondent
nec timorè*

lib. 3.

in